

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6592 van 29 januari 2008
in de zaak X II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit en X, van Belgische nationaliteit op 19 juli 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 3 juli 2007 waarbij de aanvraag tot vestiging zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2007 om 9 uur 30.

Gelet op de beschikking van 6 december 2007, waarbij de beschikking van 26 november 2007 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN RAEMDONCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Nadat verzoeker het Rijk binnenkwam met een paspoort voorzien van een visum type D (gezinshereniging), diende verzoeker op 12 februari 2007 een aanvraag tot vestiging in als echtgenoot van een Belgische onderdane.

1.2. Op 3 juli 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken deze vestigingsaanvraag zonder voorwerp te verklaren. Deze beslissing werd betekend aan verzoeker op 12 juli 2007.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

2.2. De Raad stelt ambtshalve vast dat het verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat ingediend wordt door H. BOUZIANE tegen de beslissing die getroffen werd ten aanzien van S. EL YAKLOUFI, beslissing die gevoegd werd bij het inleidend verzoekschrift, onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

2.3. De bestreden beslissing betreft immers enkel verzoeker. In het verzoekschrift wordt niet aangetoond welk belang verzoekster heeft bij het aanvechten van een beslissing die enkel werd genomen ten overstaan van haar echtgenoot.

3. Over de rechtspleging

3.1. Verzoeker heeft een replieknota neergelegd. Zoals hierna zal blijken wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tesamen behandeld worden in korte debatten. Gelet op het voorbarig karakter van de replieknota wordt zij ambtshalve uit de debatten geweerd.

3.2. De Raad stelt vast dat de nota met opmerkingen van de verwerende partij tijdig werd ingediend overeenkomstig artikel 39/72, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

3.3. Ter zitting werd verzoeker gevraagd of hij opmerkingen heeft aangaande de overmaking van de verweernota bij de beschikking van 19 december 2007. Naast de opmerking van verzoeker dat te dezen hij "een sportief gedrag wenst aan te nemen", stelt de Raad vast dat verzoeker voldoende tijd gekregen heeft om kennis te nemen van de verweernota. De Raad stelt trouwens vast dat verzoeker op 4 december 2007 het dossier houdende de verweernota is komen inkijken. Derhalve werden de rechten van de verdediging gerespecteerd.

3.4. In het inleidend verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van 19 juli 2007 wordt gesteld dat verzoekers voor de ganse procedure woonplaatskeuze doen bij hun raadsman. In

een aangetekend schrijven van 19 juli 2007 wordt gesteld dat verzoekers woonplaatskeuze doen op hun verblijfsadres. In de hierbovenvermelde replieknota wordt dit bevestigd. In een schrijven van 24 januari 2008 meldt de raadsman van verzoekers dan weer dat hij zijn kantooradres wijzigt, doch herinnert hij eraan dat verzoekers woonplaatskeuze gedaan hebben op hun verblijfsadres. Uit het geheel leidt de Raad af dat verzoekers woonplaatskeuze doen op hun verblijfsadres.

4. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van het betoog van verzoeker volgt dat slechts korte debatten vereist zijn.

4.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“ Op 12/02/2007 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een aanvraag tot vestiging ingediend door de heer E. Y. S., (...).

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 18/09/2006 werd afgesloten met B. H., Belg, (...). Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte opgesteld te Al Hoceima, Marokko. Op 12/02/2007 werd een bijlage 19 afgeleverd en een immatriculatieattest geldig tot 11/07/2007. Overwegende dat de Procureur des Konings C. Merlin in haar schrijven d.d. 20/10/2006 het volgende meldt:

« Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Antwerpen.

Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een clandestien schijnhuwelijk:

A. Clandestien huwelijk

- *Betrokkenen hebben zich in de loop van de maand februari 2006 aangeboden om een huwelijksaangifte op te stellen;*
- *Op 28 april 2006 werd een interview afgenomen door de ambtenaar van burgerlijke stand te Antwerpen;*
- *Op 12 mei 2006 werd het huwelijk met twee maanden uitgesteld;*
- *Uit dat onderzoek kwamen verschillende elementen naar voor die erop wezen dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap, doch wel om de man een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen;*
- *De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde dan ook op 25 augustus 2006 het huwelijk af te sluiten op basis van art. 167, eerste lid, BW, na advies vanwege mijn ambt waarbij hij betrokkenen er reeds op wees dat wanneer het huwelijk, ondanks deze weigering, in het buitenland zou worden voltrokken, de erkenning ervan te België geweigerd zou worden wegens strijdigheid met de Belgische openbare orde; dat hij de partijen in kennis stelde dat ze ingevolge artikel 167, 6^e lid B.W. beroep konden aantekenen bij de rechtbank van eerste aanleg tegen deze beslissing;*
- *Dat vastgesteld werd dat betrokkenen ondanks deze weigering op 18.09.2006, nog geen maand na de weigering, te Marokko in het huwelijk zijn getreden;*

B. Schijnhuwelijk

Naar aanleiding van het voorgenomen huwelijk werd een interview afgenomen van betrokkenen en werden ze gehoord door de politiediensten. Hieruit bleek dat:

- De man misbruik heeft gemaakt van een toeristenvisum om in België te kunnen verblijven. Dat reeds in dit visum gelezen kan worden dat het niet gebruikt kan worden om vestiging te bekomen in de Benelux
- Betrokkenen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd (b.v. inzake de bruidsschat, feest met of zonder Imam,...)
- De kennismaking via familiale bemiddeling tot stand is gekomen. Betrokkenen zijn verre familie van elkaar
- Ook de broer van de man is op basis van een kortstondig huwelijk naar België gekomen. Zijn echtgenote was ook een verre nicht, zoals blijkt uit de verklaringen. 4 maanden na de echtscheiding is hij in Marokko gehuwd en heeft zijn Marokkaanse echtgenote naar België laten komen. Thans heeft hij reeds de Belgische nationaliteit.
- Personalialia: gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens
- Korte verloving en snelle gang van zaken, betrokkenen hebben elkaar amper in levende lijve gezien
- Betrokkenen zijn officieel op hetzelfde adres ingeschreven, doch ze wonen niet werkelijk samen
- Vrouw is werkloos en krijgt een uitkering en mag een opleiding volgen. De man is analfabeet, nooit naar school geweest. Betrokkenen hebben geen middelen om samen van te leven.

C. Verblijfsvoordeel

- De man heeft geen legaal verblijf in België noch in Europa en kan dit enkel verkrijgen via het huwelijk; het is zeer duidelijk dat hij de intentie heeft zich in België te kunnen vestigen, en dat hij reeds met die intentie naar Europa is gekomen.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van art. 27 § 1 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). « U gelieve dit huwelijk niet te aanvaarden en zowel de dienst Vreemdelingenzaken als partijen in kennis te stellen van mijn negatief advies door middel van een kopie van deze brief toe te voegen aan uw weigeringsbesissing. »

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met enkel het doel te ontsnappen aan de toepassing en het door deze wet aangewezen recht;

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen de heer E. Y. S. en mevrouw B. H. afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt derhalve zonder voorwerp verklaard, aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek internationaal privaatrecht een geval van manifeste fraude is “.

4.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende:

“Verzoekers menen dat de bestreden beslissing van 3 juli 2007 een overtreding inhoudt van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, resp. overschrijding of afwending van macht. In de bestreden beslissing van 3 juli 2007 wordt de

weigering tot aanvraag van vestiging van tweede verzoeker El Yakhloufi in rechte en in feite enkel gemotiveerd op basis van het negatief advies van Procureur des Konings te Antwerpen, mevrouw C. Merlin, van 20 oktober 2006, waarin zij meent en voorhoudt dat er sprake zou zijn van een clandestien huwelijk, een schijnhuwelijk en dat tweede verzoeker El Yakhloufi blijkbaar enkel een verblijfsvoordeel beoogt. Mevrouw de Procureur C. Merlin merkt wel op dat de huwelijksvoltrekking van het huwelijk op 18 september 2006 te Marokko formeel geldig lijkt te zijn, zodat dit als dusdanig niet betwist wordt. Uitgaande van de bepalingen van art. 27, § 1 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, adviseert mevrouw de Procureur des Konings dat de buitenlandse authentieke akte van 18 september 2006 betwist is, dit in combinatie met de bepalingen van art. 18 (wetsontduiking) en art. 21 (openbare orde - exceptie) van hetzelfde Wetboek van Internationaal Privaatrecht. Verzoekers gaan hiermee niet akkoord en menen dat de buitenlandse authentieke akte van 18 september 2006 in België wel degelijk dient erkend te worden, zelfs zonder dat er een beroep zou worden gedaan op enige procedure, daar de rechtsgeldigheid als dusdanig van zowel het huwelijk als van de vormelijke vereisten hiervoor blijkbaar niet betwist (kunnen) woren. In geen enkel opzicht wordt er vooropgesteld en/of aangetoond dat verzoekers als partijen handelingen zouden hebben gesteld met het enkel doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht. Evenmin wordt er concreet en ten genoegte van recht aangetoond dat de toepassing van een bepaling uit het door het Wetboek van Internationaal Privaatrecht aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd en tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde. Derhalve kunnen de bepalingen van art. 18 en 21, uiteraard ook art. 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, te dezen niet worden ingeroepen en/of tegengeworpen om een aanvraag tot vestiging van tweede verzoeker El Yakhloufi te weigeren. Te dezen is het immers duidelijk dat er geen aanknopingsfactoren voorliggen die de partijen, of onderhavige verzoekers, op kunstmatige wijze zouden gecreëerd hebben louter en alleen om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht. Wanneer er enerzijds rekening wordt gehouden met de intensiteit van de aanknopingspunten van de situatie met de Belgische rechtsorde en anderzijds met de ernst van de vooropgestelde gevolgen, blijkt hieruit dat er aan deze twee beoordelingscriteria niet voldaan is en dat het resultaat ervan kennelijk onverenigbaar zou zijn met de bedoelde internationale orde, minstens is dit niet ten genoegte van recht aangetoond. De conclusie in de bestreden beslissing van 3 juli 2007, nl. dat de aanvraag tot vestiging dienvolgens zonder voorwerp dient te worden verklaard, is derhalve onjuist, o.m. ook omdat er op geen enkele juridische en/of feitelijke wijze aangetoond is dat er sprake zou zijn van een manifeste fraude, dat toch wel helemaal iets anders is dan het gebruiken van een recht waarover men beschikt. Voor zoveel als nodig worden verder nog de bepalingen van art. 28 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht ingeroepen, waaruit blijkt dat de Marokkaanse huwelijksakte van 18 september 2006 wel voldoet aan de voorwaarden die de Marokkaanse wet stelt aan de vorm van de akte, en tweedens ook aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het Marokkaans recht, hetgeen trouwens in geen enkel opzicht betwist wordt. Overeenkomstig de bepalingen van art. 31 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht dient deze buitenlandse Marokkaanse akte van 18 september 2006 dan ook in de registers van de huwelijksakten te Deume - Antwerpen te worden overgeschreven. Verder worden ook de bepalingen van art. 47 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht tegengeworpen, waarin bepaald wordt dat de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst worden door het recht van de staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt en dat dit recht verder bepaalt op welke wijze het huwelijk vooraf dient te worden aangegeven en afgekondigd, de akte van huwelijk dient te worden vastgesteld en overgeschreven, het voor een godsdienstige instantie gesloten huwelijk rechtsgevolgen heeft en in welke gevallen het huwelijk bij volmacht kan plaats vinden. Alleszins kan er niet ontkend, noch betwist worden dat verzoekers op een geldige wijze op 18 september 2006 te Marokko met elkaar zijn getrouwd, wat hun goed recht is en waarvan zij wel degelijk gebruik mochten maken, zonder dat men hierbij kan vooropstellen dat dit een wetsontduiking of een exceptie van openbare orde zou zijn, daar immers het feit en het gegeven voorligt dat tweede verzoeker El Yakhloufi

op grond hiervan een visum gezinshereniging aangevraagd en na onderzoek ervan ook gekregen heeft, zodat dit niet meer kan teruggedraaid worden door thans voor te houden dat het huwelijk op grond waarvan dat visum gekregen werd thans echter niet meer erkend zou worden, hetgeen wel eens zou kunnen overkomen als het beoordelen met twee maten en gewichten.

B. FEITEN:

In eerste instantie dient te worden tegengeworpen dat het negatief advies van de Antwerpse Procureur des Konings, mevrouw C. Merlin van 20 oktober 2006 dateert en in wezen eerst gegeven werd in het kader van een aanvraag tot huwelijk door onderhavige verzoekers om te trouwen te Antwerpen - Deurne en daarna louter herhaald in het kader van de erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte van 18 september 2008, maar ook dat dit blijkbaar niet meegespeeld heeft in het verlenen van een visum tot gezinshereniging aan tweede verzoeker. Uiteindelijk heeft de aangifte tot huwelijk geleid tot een weigering door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken en het negatief advies van de Procureur des Konings was in eerste instantie enkel met het oog hierop, uiteraard ook beperkt tot deze weigering om het huwelijk te voltrekken, gegeven. Voor zoveel als nodig kan worden opgemerkt dat mevrouw de Procureur de formele geldigheid van de huwelijksvoltrekking van 18 september 2006 te Marokko wel erkent. De door de Procureur des Konings in het kader van de weigering tot voltrekking van het huwelijk vermelde argumenten m.b.t. het clandestien huwelijk zijn dan ook onjuist en in de onderhavige procedure zelfs niet terzake als contra-argument. Voor zoveel als nodig wordt er opgemerkt dat de ingeroepen argumenten om de voltrekking van het huwelijk te weigeren onjuist waren, zoals de conclusie dat de kennismaking tussen verzoekers tot stand zou gekomen zijn via bemiddeling niet correct is, het feit dat partijen via-via en in de zoveelste graad een familiale band zouden hebben en elkaar via familie hebben leren kennen uiteraard niet uitsluit dat zij wel degelijk d.m.v. huwelijk het aangaan van een duurzame levensgemeenschap beoogden, er hoegenaamd geen tegenstrijdige verklaringen in de interviews werden afgelegd (behoudens een anderszins interpretatie eerder tengevolge van een onjuiste vertaling), en men uiteraard moeilijk juiste en concrete gegevens kan geven over een huwelijksfeest wanneer dit door een weigeringsbeslissing niet heeft kunnen plaatsvinden. Uiteraard kan er te dezen geen sprake zijn van een snelle gang van zaken en een korte verloving. Wanneer de bevoegde ambtenaar opmerkt dat indien het huwelijk, ondanks zijn weigering, elders zou voltrokken worden, de erkenning ervan zal geweigerd worden wegens strijdigheid met de Belgische openbare orde, is dit vooreerst op geen enkele juridische grond en/of wettelijke bepaling gesteund, zodat dit uiteraard niet als een argument kan worden tegengeworpen. Ook wat de opmerkingen m.b.t. het voorgelouden schijnhuwelijk betreffen, dient te worden vastgesteld dat het negatief advies van de Antwerpse procureur, mevrouw C. Merlin, onjuist is. Opmerkingen m.b.t. een broer van tweede verzoeker zijn hier niet terzake (afgezien of deze juist en aangetoond zouden zijn), het feit dat er verre familiebanden zouden bestaan eveneens, alsook dat de kennismaking via familiale bemiddeling zou tot stand zijn gekomen (cfr. het huwelijk tussen twee personen uit een Vlaams dorp, waarbij men kan veronderstellen dat die ook wel ergens in de verte familie van elkaar kunnen zijn), er in geen enkel opzicht aangetoond wordt dat partijen geen afdoende kennis van elkaar persoonlijke gegevens zouden hebben, er zeker geen sprake kan zijn van een korte verloving en men dient te respecteren dat partijen officieel op hetzelfde adres ingeschreven waren, maar vooraleer het huwelijk volgens hun religieuze overtuiging afgesloten werd, zij dit als dusdanig nog niet konden of wensten te consumeren, hetgeen dient gerespecteerd te worden terwijl het argument dat eerste verzoekster Halima Bouziane werkloos zou zijn en een uitkering heeft, terwijl tweede verzoeker Said El Yakhouloufi analfabeet zou zijn, zodat zij geen middelen om

samen te leven zouden hebben, helemaal onjuist is en door de feiten wordt tegengesproken omdat verzoekers niet alleen zuinig leven, hier vele familie hebben die hen steunt maar er ook de spaarcentjes zijn van tweede verzoeker, wat weliswaar geen eeuwigdurende bron van rijkdom is».

4.3. Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt: "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

4.4. Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, die bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

4.5. Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een verblijfsvergunning. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

4.6. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de Minister haar beslissing steunt op een schrijven van de Procureur des Konings van Antwerpen van 20 oktober 2006 gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, waarin zij deze verzoekt het huwelijk van verzoeker te weigeren en niet over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand, waarbij de redenen daartoe uitgebreid uiteengezet worden. Op grond daarvan heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen geweigerd de huwelijksakte van verzoeker over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

4.7. De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek op de bestreden beslissing in wezen neerkomt op het bekritisieren van dit negatief advies van de Procureur des Konings dat de gemachtigde van de Minister ertoe aangezet heeft de bestreden beslissing te treffen. De Raad wijst erop dat artikel 39/1 van de vreemdelingenwet de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. De Raad dient in deze erop te wijzen dat luidens artikel 27, §1, derde lid, WIPR "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. De stukken die verzoeker gevoegd heeft bij zijn verzoekschrift kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststelling en kunnen bovendien niet ter appreciatie aan de Raad worden voorgelegd in het licht van de aan de Raad toebedeelde wettigheidstoetsing in het kader van artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet.

4.8. Over verzoekers stelling dat zijn huwelijksakte dient te worden overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand te Antwerpen, kan de Raad geen uitspraak doen aangezien de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om verzoekers huwelijksakte over te schrijven conform bovenvermeld artikel 27, §1, derde lid, WIPR eveneens dient aangevochten te worden bij de Rechtbank van Eerste aanleg. Luidens de verklaringen van de raadsman van verzoeker ter zitting is een dergelijk geding nog hangende.

4.9. Verzoekers poneert de stelling dat de bestreden beslissing haaks staat op de afgifte van zijn visum gezinshereniging dat hij verkregen heeft op basis van dezelfde huwelijksakte en dat dit "wel eens zou kunnen overkomen als het beoordelen met twee maten en gewichten". Daargelaten de vraag of hierin een middel kan ontwaard worden, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers visum gezinshereniging ambtshalve door de Belgische diplomatieke post in Casablanca werd afgeleverd op 21 december 2006. Derhalve werd de Dienst Vreemdelingenzaken niet geraadpleegd en kon de diplomatieke post in kwestie niet op de hoogte zijn van het bovenvermeld negatief advies van de Procureur des Konings van Antwerpen van 20 oktober 2006.

4.10. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig januari tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA